

[Gert Petersen]

nyt valutasystem på benene inden for fællesmarkedet. Hvert enkelt land skal aflevere 20 pct. af sin valutareserve til fællesmarkedet, og så skal det kunne låne fra den pulje, der dér vil blive oprettet. I og med medlemskabet af slangen er den danske krone under et stærkt pres, meget stærkt bundet af den tyske mark, og har ikke sin egen bevægelsesfrihed. Derfor kommer vi gang på gang ud i store vanskeligheder omkring kronen. Men så vil man sige: ja men hvis denne fond bliver oprettet, kan I låne en masse penge i den. Ja tak, og risikere at få stillet meget hårde betingelser til den økonomiske politik, som f. eks. vil medføre øget arbejdsløshed, endnu mere arbejdsløshed. Derfor, når vi siger nej til unionen, siger vi naturligvis også nej til dette nye valutasystem, og vi mener ikke, at forsøgene på at få det indført skal gå stille af.

Vi kan altså, for at opsummere, ikke love denne regering nogen let gang gennem folkettinget, for så vidt det står til os. Vi er i disse henseender aldeles enige i de udtalelser, som fagbevægelsens førstemand er kommet med. Vi agter at gøre, hvad vi kan for at slippe af med regeringen. Hvis den skulle finde et enkelt korn, nå ja, så lad den samle det op, men der bliver ikke mange korn at finde. Det er alt i alt et reaktionært, arbejdsløshedsskabende program, der er lagt op til. Derfor må denne regering fjernes.

Jørgen Jensen (DKP):

Statsministeren gentog i tirsdags, at regeringens baggrund var de store økonomiske problemer og den manglende stabilitet i lovgivningsarbejdet, men når SV-regeringen fastslår, at den vil fortsætte, ja, endog forstærke den politik, der kom til udtryk ved forlig efter forlig mellem de to partier, der nu har dannet regering, er det en kendsgerning, at den kapitalistiske krise blev forstærket og uddybet, og at følgerne blev søgt imødegået ved asociale indgreb både gennem Hartlingregeringens helhedsløsninger og gennem regeringerne Anker Jørgensens indkomstpøolitik. En forstærket indkomstpøolitik, som man lover, vil ikke løse, men forstærke og yderligere uddybe krisen og forøge arbejdsløsheden og kapitalophobningen i virksomhederne.

At det er en NATO- og EF-regering, blev gjort helt klart i åbningstalen, men mon de socialdemokratiske vælgere havde ventet, at det blev handelsminister Arne Christiansens fortolkning af NATO og økonomiminister Anders Andersens målsætning for EF, der skulle være grundlaget for dansk udenrigspolitik under en socialdemokratisk statsminister? Hr. Poul Schlüter og hr. Erhard Jakobsen har jo tydeligt givet udtryk for, at de ønsker, det skal være denne målsætning, men det betyder endnu ringere muligheder for en selvstændig dansk indsats for løsning af krisens problemer.

Det stiller også de direkte valg til Europa-Parlamentet i et nyt lys. Ingen skal være i tvivl om, at der nu arbejdes direkte mod en politisk union, og statsministerens udtalelse om, at der var en stigende grad af sammenfald i synspunkter hos de ni på mange vigtige udenrigspolitiske områder, viser nye socialdemokratiske tilbageskridt fra principper og løfter, fra dengang vi bandt os til EF.

Når statsministeren i omtalen af NATO taler om en indsats for en realistisk afspændingsproces, mangler der totalt noget om, hvad det måtte betyde for Danmark. Der var intet om indgreb mod forsvarrets efterretningstjenestes lyssky virksomhed eller dens opbygning af den psykologiske baggrund for yderligere militarisering. Der var intet om stop for hjemmeforsvarets udvikling til et vagtværn for politiske ideer. Der var ingen afstandtagen fra hr. Knud Damgaards udhuling af tidligere løfter om ikke at stationere fremmede tropper i Danmark. Der var intet om regeringens tilsagn om indtil næste opfølgingsmøde om Helsingiaftalerne at ville iagttage, hvorledes slutakten følges op af samtlige deltagerlande. Vi mangler også helt noget om, hvilke initiativer Danmark skal tage for at sikre reelle oplysninger om de deltagerlande i Helsingforskonferencen, som udokumenteret af NATO er udpeget som det danske folks fjende og en trussel mod freden.

Og international beskyttelse af menneskerettighederne, som det hed, betyder det en opfordring til hjælp udefra for at gøre op med vore brud på menneskerettighederne? Vi har 200.000 arbejdsløse. Og kunne de langvarigt ledige så ikke slippe for forsøgene på at bagatellisere arbejdsløsheden gennem talen om de mange nye, der har meldt sig til ar-